

Interview met Reinoud Bredius

Marije van Wijngaarden

AD, 28-08-2008

Reinoud Bredius denkt met weemoed terug aan het Woerdense park. „In de lente was het er fenomenaal mooi. Dan rook het er heel bijzonder, doordat alles in bloei stond. Je had er weilanden, bos en boomgaarden. Je kon vissen in het kraakheldere water. De ligging was perfect, want je was zo in de stad of op het station."

Het grondgebied van het huidige Brediuspark kwam in 1824 in handen van de familie Bredius. Op het landgoed was ruim twintig jaar een landbouw- en fruitbedrijf actief.

„Het was zo'n mooi natuurgebied met boomgaarden. Je had hoge ladders nodig om de appels en peren te kunnen plukken. Dat heb ik als kind in de herfst ook eens mogen doen. Je moest er een speciale pluktechniek voor onder de knie krijgen. Dan stond je daar, geholpen door een knecht, te balanceren. Het was leuk en gezellig werk, want je kende het personeel. Er liepen koeien en schapen op het land en er waren prachtige waterpartijen. Het was een idyllisch plekje. Zo dicht bij de stad en helemaal in de natuur. En er was nog maar weinig verkeer."

Reinoud Bredius kwam als kind vaak op het landgoed. „We hielden er familiereünies. Mijn vader had er ondergedoken gezeten in de oorlog. Hij kende Batenstein ook uit zijn eigen jeugd, want mijn grootvader was eigenaar van het landgoed. Die zei altijd: 'Ik hoef niet te reizen. Ik heb Woerden en dat is een paradijs op aarde.' Toen mijn grootvader overleed, in 1946, kwam het land in bezit van mijn oom, Arnold Bredius."

Arnold Bredius was theoloog en landbouwkundige en geïnteresseerd in schapen fokken. Hij trouwde met een Russin en bestudeerde het Byzantijnse Rijk. „Dat was in Woerden nogal bijzonder, dus hij was een soort buitenbeentje. In 1966 ging hij in het Gelderse Kasteel Hernen wonen," aldus Reinoud Bredius

Rond 1963 werd het landgoed Batenstein onteigend door de gemeente. „Het gebied moest van algemeen nut worden. Daar kon je niets tegen doen, behalve onderhandelen over de vergoeding. Het was niet leuk, maar je moest je erbij neerleggen."

Bredius is niet tevreden over de huidige inrichting van het Brediuspark. „Er liggen wat fiets- en wandelpaden en dat is het. Ik zou graag willen dat de gemeente hoogstammen neerzet in het park. Er moet meer van vroeger terugkomen."

Bredius is dan ook vol lof over natuur- en milieucentrum De Brediusshuur, gevestigd in de voormalige stal van boerderij Batenstein. „De vrijwilligers zijn begaan met de flora. De gemeente zou daaraan meer moeten bijdragen. Je moet geld steken in die boomgaarden. Het is belangrijk om het Groene Hart te sparen en juweeltjes als het Brediuspark te koesteren."

Bredius vindt het vreselijk dat eind maart 2008 een brand de boerderij in het park verwoestte. „Dat vond ik heel erg jammer. Het is sinds 1977 een rijksmonument. Gelukkig willen ze het gaan restaureren. Het is zo'n mooie oude boerderij. Mijn hart klopt sneller voor Batenstein."

In de tijd dat Reinoud Bredius het landbouw- en fruitbedrijf van zijn oom bezocht, was hij nog erg jong. Streekarchivaris Rob Alkemade weet er iets meer over te vertellen.

„In eerste instantie was het een veehouderijbedrijf. Dat werd sinds 1850 gerund door de boer die in boerderij Batenstein woonde. Hij verpachtte ook grond aan andere boeren. Vanaf de jaren vijftig werd het bedrijf uitgebreid met fruitteelt in de boomgaard. Men plukte appels, peren, bessen, aardbeien en frambozen. Dat fruit werd voornamelijk verkocht aan groentehandelaren. Het was een echte handelonderneming. De fruithandel was lucratiever, maar de veehouderij is er altijd wel gebleven. Tot en met het vertrek van Arnold Bredius. De restanten van het fruitbedrijf, enkele fruitbomen, zijn nog te zien in het huidige Brediuspark."